

KAMU EMEKÇİLERİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU

CONFEDERATION OF PUBLIC EMPLOYEES TRADE UNIONS

LA CONFÉDÉRATION DES SYNDICATS DE TRAVAILLEURS

MİLLÎ DAYANIŞMA, KARDEŞLİK VE DEMOKRASİ KOMİSYONU BAŞKANLIĞINA

Öncelikle belirtmek isteriz ki, KESK olarak, kalıcı bir barışın emekçilerin ve halkların doğrudan katılımı ve emek eksenli bir mücadele hattıyla mümkün olacağı gerçeğiyle hareket eden sürecin sadece parlamentoya sıkıştırılmayan, demokratik kitle ve emek-meslek örgütlerinin de sözünü kurabildiği bir demokratik işleyişle; toplumla birlikte açık ve şeffaf şekilde paylaşılarak ilerlemesini önemsiyoruz. Bu nedenle bugün buraya davet edilmiş olmamızı 30 yıldır emekçilerin sözünü meydanlarda kuran ve bunu bedelini pek çok defa ödemiş bir Konfederasyon olarak, sürecin emekçilerin taleplerini dikkate alan bir biçimde yürütülmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Hatırlanacağı üzere, on yıllarca sorunun adı konmadı, tartışılması engellendi, bunun için salt güvenlikçi, inkârcı yöntemler devreye sokuldu. Evet, bugün de çok sağlıklı, özgür ve açık bir tartışma ortamından bahsetmemiz zor; ancak en azından eskiye oranla belli bir mesafe alınmış olması da önemlidir.

Kürt meselesi , yalnızca ülkemizin iç siyasetinde değil, tüm Ortadoğu’nun tarihsel ve güncel denklemlerinde belirleyici bir nitelik taşımaktadır. Bu sorun, basit bir “etnik kimlik meselesi” değil; doğrudan bir halkın ontolojik varlığı, coğrafyası ve tarihsel hakikati ile ilgilidir. Kürtler, binlerce yıllık kökleri, farklı inanç biçimleri, Ortadoğu’nun dört ülkesine yayılan kitlesel nüfus yoğunluğu ve siyasal çeşitliliğiyle artık herhangi bir devletin tek başına politika belirleyebileceği eşiği çoktan aşmıştır.

Tarih bize gösteriyor ki, her defasında inkâr, asimilasyon, zorla bastırma ve dar güvenlik paradigmasına dayalı yaklaşımlar sorunu çözmemiş, tam tersine büyümüştür. Osmanlı’nın son döneminden Cumhuriyet’in kuruluşuna, oradan günümüze kadar tekrarlanan bu politikaların sonucu açıktır: Bugün geline aşamada Kürtler, sadece Türkiye’nin değil, Irak, İran ve Suriye’nin de siyasal denkleminde belirleyici konuma ulaşmıştır. Bu gerçeklik, artık hiçbir devletin kendi paradigması içinde, tek yanlı çözümlerle bu sorunu bastıramayacağını kanıtlamaktadır.

Açıkça ifade edilmelidir ki, Ortadoğu’da herhangi bir ülke Kürt meselesini kendi dar ulusal çıkarları üzerinden çözmeye kalkıştığında, bunun sonucu sosyolojik olarak yalnızca geçici bir

erteleme, siyasal olarak ise daha büyük bir kırılma olacaktır. Dahası, bu tür yaklaşımlar, Kürt nüfusunun yaşadığı ülkelerde eşit haklar ve demokratik bir arada yaşama inancını zayıflatma potansiyeline sahiptir; bu durum, gelecekte daha aşırı milliyetçi ve kutuplaştırıcı akımların ortaya çıkmasına olanak sağlayabilir. Dolayısıyla bu sorunun halının altına süpürülmesi mümkün değildir; her ertelenişi, gelecekte daha ağır bedeller doğurmaktadır.

Ülkemiz açısından mesele açıktır: Kürt meselesinin büyüklüğü ve tarihsel derinliği karşısında çözüm de aynı ölçüde sahici, köklü ve kapsayıcı olmak zorundadır. Bu sorun, bir halkın kendi varlığını tanıma, kendini ifade etme ve eşit yurttaşlık temelinde onurlu bir yaşam kurma dinamiklerini sahici biçimde kucaklayacak demokratik reformlarla çözülebilir. Aksi halde, ülkemiz sadece tarihsel bir fırsatı yitirmekle kalmayacak, aynı zamanda daha derin bir siyasal, toplumsal ve ekonomik krizin içine sürüklenecektir.

Tam da bu noktada, Türkiye halklarının eşit ve özgür geleceği için bedeller ödemiş, demokrasi ve emek mücadelesini tarih boyunca sahiplenmiş kurumlara ihtiyaç vardır. KESK, bu sahici kurumların başında gelmektedir.

KESK, aynı zamanda bu topraklarda emekçilerin tüm kimlik ve inanç renkleri ile birlikte emek mücadelesine eşit statüde dahil olabildiği, kendini ifade edebildiği, eşit ve özgür yaşam iradesini taşıyan yegâne konfederasyon durumundadır.

Bugün meclisimizin önünde iki yol vardır: ya tarihsel politik çıkmazların tekrarına mahkûm olacak, ya da cesaretle bu topraklarda eşitlikçi ve demokratik bir geleceğin kapısını aralayacaktır. KESK, bu sorumluluğun farkındadır ve ülkenin gelecekte daha ağır bedeller ödememesi için tarihsel sorumluluğunu emekçilerden yana bir görev bilinciyle yerine getirmeye çalışacaktır.

Ulusal, kültürel, hukuki, siyasal, sosyal, ekonomik ve psikolojik boyutları olan Kürt meselesi, sadece Türkiye'nin değil Ortadoğu'nun da temel sorunu haline gelmiştir. Kürt meselesi etkilediği coğrafya ve nüfus itibarıyla da kilit bir konumdadır. Türkiye'nin yanı sıra Suriye, İran ve Irak'ı da yakından ilgilendirmekte, bu ülkelerin birinde yaşanan bir gelişme diğerlerine sıçramaktadır. Başta İngiltere olmak üzere, ABD, İsrail ve A.B gibi emperyalist ülkelerin petrolden ve coğrafyanın stratejik öneminden kaynaklı olarak bölge üzerindeki hesapları, çıkar kavgaları ve tezgâhları sorunu daha da karmaşıklaştırmakta, çözümü zorlaştırmaktadır.

Çatışmalı ortamın toplumsal dokumuz üzerindeki tahribatı inanılmaz boyutlardadır. On binlerce can kaybımız, bunun çok üzerinde fiziki ve psikolojik travmalarla yaşamını sürdüren insanımız vardır. İnsanlarımız takibatlara, işkencelere, infazlara kurban gitmiş, köylerinden, evlerinden, geçim olanaklarından zorla koparılmıştır. Çatışmaları ve çözümsüzlüğü çözüm olarak gören yaklaşımlar kardeşliğimizi zedelemiş, devlet içindeki karanlık ilişkiler olağan bir hâl almış, infazlar, işkenceler, “Beyaz Toroslar” ülkenin gündelik gerçeği haline getirilmiştir. Çatışmalı süreçler halklar arasında mesafeler açılmasına, ortak yaşamın zarar görmesine ve kutuplaşmalara zemin yaratmıştır. Emekçiler toplumsal kutuplaşmadan payını almış; emek örgütlülüğü de parçalanmış ve etkisi zayıflatılmıştır. Emeklisinden işçisine, köylüsünden kamu emekçisine, alın teri ile geçinmeye çalışan tüm kesimlerin sefalet ücretleriyle yaşamak zorunda kalması bu parçalanmadan bağımsız değerlendirilemez. Demokratikleşme aynı zamanda özgürlükçü, eşitlikçi ve emekçilerden yana sosyal politikaların geliştirilmesi, emekçilerin yaşam standardının yükseltilmesi ve milli gelirden aldıkları payın artırılması gereken bir süreç olarak değerlendirilmelidir.

KESK, kuruluşundan bu yana temel olarak Türkiye’de eşitlikçi, özgürlükçü ve etnik, kültürel farklılıkları tanıyan; insan haklarına dayalı bir demokrasinin gerçekleşmesi mücadelesi içerisinde olmuştur. Konfederasyonumuz bu mücadele sürecinde barışın ve kardeşliğin ödünsüz savunucusu olmuş, en zor zamanlarda dahi, ülkeyi saran ırkçı, gerici, şoven dalgalanmalara rağmen bu tutumundan ödün vermemiştir.

Türkiye’nin toplumsal dokusuna, renklerine ve kardeşliğine sahip çıkan, bir arada yaşamı ve halkların kardeşliği ilkesini kendi kurucu ilkesi olarak gören KESK olarak bizler de çok ağır bedeller ödedik. Sendikamız EĞİTİM-SEN, anadilde eğitim hakkını savunan tüzük maddesi nedeniyle kapatılmakla tehdit edildi. KESK’in kuruluş sürecine önderlik etmiş olan arkadaşlarımızı infazlarda, faili meçhullerde yitirdik. Baskılar, sürgünler, soruşturmalar, işten çıkarmalar rutinimiz haline getirildi.

Çatışmalı sürecin nelere yol açtığının en acı ve en somut örneklerinden biri de 10 Ekim Ankara Gar Katliamıdır ve bu katliam Cumhuriyet tarihinin en kanlı saldırısıdır. O yüzden kısaca da olsa ve kayıtlara girmesi açısından 10 Ekim’e hangi ortamda gidildiğini hatırlatmak isteriz.

Bilindiği üzere 7 Haziran 2015 Genel Seçimlerinden hemen sonra toplumsal kutuplaştırma ve gerginlik had safhaya ulaştı. Medya üzerinden nefret ve ayrımcılık her gün biraz daha körüklendi. Ülkemiz çatışma alanı haline getirildi. 5 Haziran’da Diyarbakır’da, 20 Temmuz’da Suruç’ta bombalar patlatıldı ve onlarca gencimiz, insanımız yaşamlarını yitirdiler.

7 Haziran – 1 Kasım tarihleri arasında Doğu ve Güneydoğu il/ilçe/beldelerinde onlarca belediye eş başkanı, belediye meclis üyesi ve binlerce insan gözaltına alınmış, yüzlercesi tutuklanmıştır.

Kadına ve çocuklara şiddette artış devam etmiş, basına yönelik baskılar darbe dönemlerini aratır cinsten zirve yapmıştır.

İşte tam da bu çatışma ve ağır baskı ortamının bir arada yaşamı tehdit eden gerçekliğine karşı, emek ve meslek örgütleri olarak emek ve barış arasındaki dolaysız ilişkiyi açığa çıkarmak amacıyla 10 Ekim’de gür bir emek, demokrasi ve barış sesi haykırmak istedik. 10 Ekim 2015 tarihinde Ankara’da, KESK, DİSK, TMMOB, TTB çağrısı ve çok sayıda demokratik kitle örgütü, siyasi partiler, sivil toplum örgütü, Alevi örgütleri, kadın örgütleri ve yurttaşın katılımı ile “Savaşa İnat Barış Hemen Şimdi” şiarı ile Emek, Demokrasi ve Barış mitingi düzenledik.

10 Ekim 2015’te, saat 10.04’te; izinli olması sebebiyle İçişleri Bakanlığı ve Ankara Valiliğinin tüm güvenlik önlemlerini almakla sorumlu olduğu mitingimize, ülkenin dört bir yanından gelen on binlerce barış elçisinin bulunduğu, kucaklaştığı, aynı halaya, aynı horona durduğu esnada hayatımızı/hayatları değiştiren katliam gerçekleşti. 100 kişi o sırada, 4 kişi ise sonrasında yaşamını yitirdi. Sonradan anlaşılacağı üzere katliamda “tetikçi” olarak kullanılan IŞİD’li katillerin Gaziantep’ten Ankara’ya dek tek bir arama kontrol noktasına takılmadan geldikleri açığa çıktı.

Bununla da bitmedi, yargı sürecinde gerçek katillerin ortaya çıkması için en ufak bir girişimde bulunulmadığı gibi, bir tek idareci veya siyasi sorumlu dahi yargılanmadı. Cumhuriyet tarihinin en büyük katliamı, insanlık suçu olarak dahi kabul edilmedi.

Yine çözüm sürecinin sona ermesi ile birlikte çatışmalar yeniden yoğunlaşmış, binlerce yurttaşımız yaşamını yitirmiştir. Okulların kapatılarak öğretmenlere can güvenliği gerekçesi ile memleketlerine gitmeleri tebliğ edildiği, çocuk cenazelerinin buzdolaplarında saklandığı, bir

anneninin cenazesinin çocukları göz önünde günlerce sokaktan alınamadığı bir süreç yaşandı. Aynı günlerde savaş koşullarında dahi dokunulmaz kabul edilen ve sağlık hizmetini her durumda korumayı meslek ilkesi edinen SES üyesi 3 arkadaşımızın da aralarında bulunduğu çok sayıda sivil yurttaş yaşamlarını kaybetti. Ağır hak ihlallerine karşı; sonradan cezai işlemlerle muhatap olduğumuz, üyelerimizin de talebiyle anayasal bir hakkımızı kullanarak 29 Aralık tarihinde 1 günlük hizmet üretmeme kararı aldık.

Aynı dönemde bu yaşananlara dair konfederasyon üyelerimizin de bulunduğu akademisyenler “Bu Suça Ortak Olmayacağız!” barış bildirisi yayımlandı. Bu bildirinin kamuoyuna ilan edilmesinin hemen ardından, bu tutuma karşı başta iktidar kanadı ve merkez medya olmak üzere akademisyenler hedef gösterilerek, bu bilim insanları; çatışmalarda sivillerin katledilmesine, temel yaşam altyapısının (yaşam hakkı, sağlık, gıda ve içme suyuna erişim vb.) yok edilmesine karşı aldıkları vicdani tutum sebebiyle en ağır şekilde linç edilmişlerdir. Örneğin o dönemin muteberi, bugünün kaçak suç örgütü lideri olan bir şahıs, “Oluk oluk kan akıtacağız ve akan kanlarınızla duş alacağız.” diyebilmiştir ve hakkında hiçbir hukuki tahkikat sürdürülmemiştir.

Kayyım politikaları, yalnızca seçilmişlerin iradesini gasp etmekle kalmamış; yerel yönetimlerde çalışan emekçilerin haklarını, iş güvencelerini ve sendikal örgütlenmelerini de doğrudan hedef almıştır. Halkın özgür iradesiyle seçtiği belediyelere merkezi idare tarafından atanan kayyumlar, demokratik işleyişi ortadan kaldırarak seçim hakkını anlamsız hale getirmiştir. Bu durum, emekçilerin yerel hizmetlerde söz ve karar sahibi olma imkanlarını da yok etmiştir. Bu hukuksuzluk hali hem yerel yönetimlerin gaspında hem de kamu emekçilerinin ihraç edilmesinde açıkça görülmektedir. Ana muhalefet partisi ve belediyelerine de yönelerek, operasyonlar ve kayyım uygulamaları yoğunlaşmış; bugün itibarıyla CHP İstanbul İl Başkanlığına kayyım atanması bir yana, genel merkezlerine kayyım atama tehdidi ifade edilebilir olmuştur. Kayyım garabeti, bugün için bu topraklarda barışın ve demokrasinin önüne konmuş en büyük barikattır.

15 Temmuz darbe girişimi sonrasında ilan edilen OHAL sürecinde çıkarılan Kanun Hükmünde Kararnamelerle (KHK) toplamda 125.612 kamu çalışanı görevlerinden ihraç edilmiştir. Bu ihraç edilenler arasında 4.259 kamu çalışanı KESK’e bağlı sendikaların üyesidir. Üyelerimiz; barış talep ettikleri, parasız, bilimsel, nitelikli, laik ve anadilinde kamusal hizmet hakkını savundukları, hak-hukuk-adalet istedikleri, sendikal hak ve özgürlükler için mücadele ettikleri, ekolojik yıkıma karşı çıktıkları, yeraltı ve yerüstü kaynaklarının talanına ‘hayır’ dedikleri, kadın cinayetlerine son verilmesini talep ettikleri ve emperyalist savaşlara ve işgallere karşı barışın sesi oldukları için KHK’lerle ihraç edilmişlerdir.

Kamu emekçilerinin hakkında herhangi bir idari ya da adli soruşturma dahi yürütülmeden, yalnızca gece yarısı yayımlanan listelerle görevlerinden uzaklaştırıldılar. Aradan geçen dokuz yıla rağmen hâlâ 2 bine yakın üyemizin davaları sonuçlanmamıştır. Ne yazık ki yargı, hukuksal ilkeleri değil, kurum kanaatini esas almakta ve bu nedenle de yargı güven vermemektedir.

Oysa dosyalara bakıldığında görülecektir ki, ihraçlara gerekçe gösterilen eylem ve etkinliklerin tamamı, ülkemizin emek, demokrasi ve barış sorunlarına dair onurlu ve meşru tutumlardan ibarettir. Ancak bu meşru talepler her seferinde farklı gerekçelerle suç konusu yapılmıştır. Nitekim Kürt meselesinin Türkiye Büyük Millet Meclisi’nde şeffaf ve demokratik biçimde tartışılması talebi dahi suç sayılmıştır; “Bu suça ortak olmayacağız” bildirisine imza atan Barış Akademisyenlerinin imzaladıkları bildiri Anayasa Mahkemesi tarafından düşünce ve ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirilmesine rağmen, dokuz yılı aşkın süredir üyelerimiz görevlerine iade edilmemişlerdir.

KHK ihraçlarımızın dosyalarına baktığınızda göreceğiniz en temel konulardan biri, örneğin “Kürt meselesinde TBMM içerisinde bu sürecin açık ve şeffaf bir şekilde tartışılması ve çözülmesi talebi”dir. Kısaca bugün bir arada olduğumuz komisyon, bizim en temel taleplerimizden biriydi ve bu talep o dönem ihraçlara gerekçe olarak gösterildi. Bu nedenle ihraç edilen üyelerimizin dava dosyaları düşürülmeli; tüm özlük ve ekonomik haklarıyla birlikte görevlerine dönmelerini sağlayacak yasal düzenlemeler acil olarak yapılmalıdır.

“Barış Mücadelesi Savaştan Daha Zordur” Ama Zorunludur!

Türkiye açısından, kökenleri tarihi derinliklere uzanan, son iki yüzyılda iyice derinleşen, defalarca isyan şeklinde kendisini dışa vuran Kürt meselesi gerek nedenleri ve gerekse de sonuçları itibarıyla en çok emekçileri ilgilendirmektedir.

Çatışma süreçlerinde yitirdiklerimiz yoksul emekçi çocuklarıdır. Kaldı ki, Kürt meselesi, bir kimlik sorunu olmakla birlikte aynı zamanda sınıfsal bir sorundur. Filistin’de İsrail devleti eliyle yaratılan kıtlıkta en sert halini yaşadığımız savaş ve çatışma bölgelerinde yaşayan halkların yoksullaştırılması/yoksunlaştırılması sürecinin ülkemizde de yaşandığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundayız. Bölge illerinin her dönem işsizlik oranlarının en yüksek düzeyde olması, mevsimlik, yarı zamanlı, güvencesiz çalışma biçimlerinin yaygınlığı çatışmalı süreçlerin sonucudur.

KESK tüzüğümüzde de açıkça ifade edildiği üzere, savaş politikalarına ilkesel düzeyde karşı çıkıyoruz. Çünkü tüm savaşlarda kaybeden, hangi taraf olursa olsun, halklar ve özellikle yoksul emekçilerdir. Savaşlar; emekçilerin ekonomik, demokratik ve sosyal haklarını geriletmekte, gençleri toprağa düşürerek geleceksiz bırakmaktadır. Ayrıca, toplumsal yaşamın demokratik kazanımlarını sekteye uğratmakta ve sömürü zeminini güçlendirmektedir.

Bugün gerek bölgede ve gerekse Türkiye’de yaşanan çoklu krizlerin ve ekonomik sonuçlarının en yoksul kesimlerden başlamak üzere emekçilerin omuzlarına yüklendiği gerçeğini, yeni toplu sözleşme sürecinden çıkmış bir konfederasyon olarak sizlerle paylaşmak zorundayız. İşçilerin açlık sınırının altında asgari ücretle çalışmak zorunda kalması, emeklilerin büyük bir kısmının açlık sınırının yarısı, diğerlerinin ise açlık sınırı çevresinde ücretlere mahkûm kalıyor olması; biz kamu emekçilerinin yıllarca çalıştıktan sonra dahi başını koyacak bir ev sahibi olamaması başka neyle açıklanır? Çatışmalı süreçler, emekçilerin hem ekonomik taleplerinin hem de çalışma yaşamının demokratikleştirilmesi talebinin bastırılmasına yol açmaktadır.

Bütün bu nedenlerle emekçiler açısından Kürt meselesinin eşitlik, özgürlük ve demokrasi zemininde barışçı çözümü elzendir. Toplumsal birliğimizin sağlanması ancak bu ülkeyi emeğin Türkiye’si yapmakla mümkün olacaktır. Kürt meselesinde emekçileri dışlayacak bir çözümün mümkün olmadığının bilinmesi gerekir.

KESK, ülkemizde yaşayan tüm farklı kimliklere mensup Türk, Kürt, Alevi, Sünni, Laz, Çerkes ve tüm emekçilerin ortak emek örgütüdür. Bu ortak örgütlülük, tekleşme dayatması üzerinden değil; birbirini tanıma, kabul etme ve eşit haklar temelinde gelişmiştir. Anadilde kamusal hizmet talebimiz de bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Bugün bir barış sürecinden bahsediyorsak, meseleye yalnızca “Kürt sorunu” tanımlamasıyla yaklaşmak yerine, ülkemizde yaşayan tüm halkların dilini, kültürünü ve tarihsel kabulünü tanımakla işe başlamak gerekmektedir. Ancak bu anlayışla, eşitlik temelinde gerçek bir ortak yaşamı örmek ve demokratik barışı inşa etmek mümkün olacaktır.

Kürt meselesinde çözüm olanaklarının nispeten tartışılabilirdiği bir dönem yaşıyoruz. Ancak devlet tarafından somut adımların hâlâ atılmamış olması, gerekli yasal düzenlemelerin yapılmaması ve daha da önemlisi, ana muhalefet partisine karşı geçmişte, Fazilet Partisi, DEM, HDP'ye ... yönelik uygulanan baskı ve yönelimlerin sistematik biçimde tekrar edilmesi kaygılarımızı artırmaktadır. Sorunların barışçıl yollarla çözüleceğine dair onca söz ve girişimin ardından, böylesine organize ve siyasal yönelimlerle yapılan operasyonlar, sürecin iktidar bloğunca bir oyalamaya mı dönüştürülmek istendiği; sıkça eleştirdiğimiz otoriter rejimin kalıcı hale mi getirilmek istendiği sorularını haklı olarak akla getirmektedir.

Sorunlarımızı ve temel meselelerimizi çözmek için öncelikle bu tekçi, otoriter yönetim anlayışını derhal terk etmek zorunludur. Gerçek bir demokrasiye hep birlikte ulaşmak zorundayız. Çünkü toplumsal, siyasal sorunlarımız ancak özgür ve eşit yurttaşların örgütlü katılımına dayanan, defosuz gerçek bir demokrasi ortamında çözülebilir.

Bu topraklarda bir daha tek bir canımız toprağa düşmemeli; tek bir insanımız savaş, zorunlu göç, yoksulluk ve hak ihlallerinin hüküm sürdüğü bir düzenin nesnesi olmamalıdır. Kadınların, çocukların, yoksulların, köylülerin ve yerinden edilen halkların savaşta oluşan yaralarının sağaltılması, gerçek bir demokratikleşme süreciyle mümkün olabilir. Bu nedenle barış, salt silahların susması değil; aynı zamanda yeniden inşa, toplumsal uzlaş ve adaletin tesisidir.

İçinde bulunduğumuz süreçte oluşan toplumsal beklentiyi güvene dönüştürmek son derece önemlidir. Başta ana muhalefet partisi CHP olmak üzere siyasal ve toplumsal aktörlere yönelik, tartışma zeminini zehirleyen ve sürecin dışına itmeyi amaçlayan operasyonlara son verilmeli; kutuplaştırıcı ve sindirici yaklaşımlardan uzak durulması, mevcut ortamın sürdürülebilirliği açısından zorunludur. Belediye başkanları, sendikacılar ve siyasetçiler başta olmak üzere, politik saiklerle yürütülen operasyonlarla gazeteci, aydın, öğrenci ve akademisyenlere yönelik gözaltı, tutuklama ve baskılar, barış sürecine giden yola zarar vermekten başka bir amaca hizmet etmeyecektir. Bu uygulamalara derhal son verilmeli, seçilmiş siyasetçiler vakit kaybetmeden özgür bırakılmalıdır.

Ülkemiz tarihi, birikimi ve potansiyeli ile bu sorunu çözebilecek güce, özgür, eşit, bir arada yaşama iradesine sahiptir.

Sorunun çözümü için basit bir formül öneriyoruz: Bugüne kadar bu konuda ne yapıldıysa, şimdi tersi yapılmalıdır. Savaşa karşı barış; şiddet yerine hoşgörü, inkâr yerine tanıma, çözümsüzlük yerine diyalog!

Konfederasyonumuz, Kürt meselesinin çözümünde atılması gereken adımları aşağıdaki şekilde Komisyona öneri olarak sunmaktadır:

1. Uygulanabilir, somut ve kısa-orta-uzun vadede yapılacakların belirlendiği, tarafların üzerinde hemfikir olduğu, sivil toplum, emek ve meslek örgütlerinin, aydınların katkı sunduğu bir eylem planı çıkarılmalı; öncelikli yapılması gerekenler hemen hayata geçirilmelidir. Emek, insan hakları, demokrasi ve laiklik ekseninde hukuk devleti ile özdeş temel ilkeler ortaya konmalıdır.
2. Soruna ilişkin tartışmanın toplumun geniş kesimlerine yayılması için her türlü çözüm önerisinin dile getirilebileceği özgür bir ortam sağlanmalıdır. Düşünce ve ifade özgürlüğünü yoruma yer bırakmayacak netlikte teminat altına alacak düzenlemeler yapılmalıdır.

3. Vatandaşlık tanımı, evrensel hukuk normları ile uyumlu, eşitlikçi ve özgürlükçü bir perspektife dayanmalıdır. Bu çerçevede herhangi bir etnik kimliğe imtiyaz ya da kutsiyet tanımaksızın ortak Türkiyeli'lik kimliği öne çıkartılmalı ve yurttaşlık tanımı anayasal güvence altına alınmalıdır.
4. Siyasi Partiler Kanunu, Milletvekili Seçimi Kanunu, Türk Ceza Kanunu, Terörle Mücadele Kanunu, Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu, Milli Eğitim Temel Kanunu, Yükseköğretim Kanunu, Basın Kanunu ve Türkiye Radyo ve Televizyon Kanunu olmak üzere temel hak ve özgürlüklere ilişkin yasalar yeniden düzenlenmelidir. Bu çerçevede seçim barajları kaldırılmalı ve seçimlerde Türkçe'den başka dillerin kullanılabilmesi anayasal güvenceye alınmalıdır.
5. Medyada halkların kardeşliğine zarar veren, nefret ve öfke duyguları geliştiren milliyetçi ve militarist dilin terk edilmesine yönelik düzenleme yapılmalıdır.
6. Yerel yönetimlerin yetkileri artırılmalı; her şeyi merkezden yönetmek anlayışı terk edilmelidir. Bölgeler arası sosyal ve ekonomik farklılıkları ve eşitsizliği giderici önlemler alınmalıdır.
7. Demokrasilerde devlet yapıları şeffaf ve hesap verebilir olur. Korucu sistemi gibi yapılanmalar sona erdirilmeli ve dağıtılmalıdır.
8. Güvenlik güçleri arasında vatandaşlara tam bir eşitlik ilkesi ile yaklaşım hakim kılınmalı; şoven ve gerici kadrolaşma terk edilmelidir.
9. Çatışma bölgelerinden başlamak üzere, tüm ülkede tahrip olan ve yakılan ormanlık alanların yeniden yeşillendirilmesi için çalışmalar başlatılmalıdır. Yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızın, insan, doğa ve kültürel varlıklarımızın aleyhine bir biçimde talan edilmesi sonlandırılmalıdır.
10. Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası sözleşmelere konulan demokratikleşme ve çalışma yaşamına dönük tahribat niteliğindeki çekinceler derhal kaldırılmalıdır.
11. Eğitim sistemi bütünlüklü bir biçimde masaya yatırılmalı; müfredatta var olan milliyetçi, sınıfsal, inançları dışlayan ve cinsiyetçi örüntüler ayıklanmalı; yurttaşlar arasındaki eşitliği, insan haklarını temel alan özgürlükçü, laik ve demokratik yeni bir müfredatın oluşturulması süreci başlatılmalıdır.
12. Sokak gösterilerinde tutuklanarak yaşlarının kat be kat üzerinde cezalarla yargılanan çocuklarla ilgili yasal düzenleme yapılmalı; cezalandırılmak üzere eğitim hakları güvence altına alınarak çocukların normal yaşamlarına dönmeleri sağlanmalıdır.
13. Bu süreçte bedel ödemiş, yakınlarını yitirmiş, fiziksel ve psikolojik travma koşullarında yaşamını sürdürmekte olan yurttaşlarımızın yarasını saracak önlemler alınmalıdır. Zorunlu göçe maruz kalmış yurttaşlarımızın köylerine dönüşleri sağlanmalıdır.
14. Demokrasiyi güçlendirerek barışı kalıcı kılmamanın yolu, yaşanmış mağduriyetlerin giderilmesidir. Demokratik tutum aldıkları ve düşüncelerini açıkladıkları için cezaevlerinde bulunan sendikacı, gazeteci, akademisyen, kadın mücadele aktivistleri, siyasetçi ve öğrenciler için af çıkarılmalıdır.
15. İktidar sözcülerince bu süreçte ifade edilen "entegrasyon" kavramı, idari reformlar eliyle demokratik katılıma hizmet etmelidir. Dünya örnekleri incelendiğinde görüleceği üzere çatışmalı süreçlerin tekrarlanmasını engellemenin yegâne yolu demokratik siyaset yolunun açılmasıdır.
16. Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı bölgelerde, güvenlik sorunları ile sosyal ve ekonomik geri kalmışlık nedeniyle, bu alanlar kamu emekçileri tarafından atamalarda tercih edilmemektedir. Bu sorunu "zorunlu hizmet" uygulamasıyla çözme çabaları ise hizmetin niteliğini ve sürekliliği açısından çözüm üretmekten çok uzaktır. Halkın anadilini yok sayan kamusal hizmet anlayışı, kamu kurumları ile halk arasındaki mesafeyi artırmakta ve güven ilişkisini zedelemektedir. Bu durum yalnızca hizmeti alan halkı değil, göreve yeni başlayan kamu emekçilerini de zorlamakta ve onları yaptıkları

işe yabancılaştırmaktadır. Çözüm, kamusal hizmetlerin halkların anadilinde yürütülmesiyle mümkündür. Bunun için ilgili dilleri bilen, nitelikli kamu emekçilerinin istihdam edilmesi temel bir gerekliliktir.

17. Bu toprakların en temel üretim ve hizmet alanlarını omuzlayan biz kamu emekçileri açısından; barışın somut karşılığı, grev yasaklarının kaldırılması, örgütlenme özgürlüğünün önündeki engellerin aşılması, eylem ve etkinliklerin kriminalize edilmesine son verilmesi ve uluslararası normlara uygun, özgür toplu pazarlık hakkının güvence altına alınmasıdır.

Tüm bu önermelerimizin yanı sıra; bu noktada şunu da vurgulamak isteriz: Bu barış süreci asla herhangi bir siyasal hesapla, herhangi bir dar siyasal çıkarla tahakküm altına alınmamalıdır. Barış; bir siyasi angajmanın değil, halkların ortak iradesinin ve tarihsel vicdanının ürünüdür. Aynı zamanda bu sürecin, emperyalist güçlerin Ortadoğu'daki tüm politikalarının tasfiye edilmesini ve bölge halklarının kendi geleceklerine kendilerinin karar vermesini sağlayacak demokratik bir dayanışmayı zorunlu kıldığına inanıyoruz.

Önümüzdeki süreçte biz KESK ve bağlı sendikalarımız olarak, barış ve demokrasi mücadelesinin toplumsallaşması için sendikal sorumluluğumuzu yerine getirirken; öte yandan 21. yüzyılda Türkiye'nin çağdaş, laik, demokratik bir hukuk devleti haline gelmesi için üzerimize düşeni yerine getirmeye hazırız.

Ekte bağlı işkollarımızın değerlendirme, görüş ve önerileri bulunmaktadır. Komisyonun faydalanması dileğiyle, çalışmalarınızda kolaylıklar ve başarılar diliyoruz.

KESK YÜRÜTME KURULU

- EK 1 – EĞİTİM-SEN RAPORU**
- EK 2 – SES RAPORU**
- EK 3 – TÜM BEL-SEN RAPORU**
- EK 4 – BTS RAPORU**
- EK 5 – TARIM ORKAM-SEN**
- EK 6 – YAPI YOL-SEN RAPORU**
- EK 7 – DİVES RAPORU**
- EK 8 – BES RAPORU**